

Sygn. akt V CSK 145/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku W. P.

przy uczestnictwie T. S.A. w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt II Ca 840/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 18 grudnia skarżąca W. P. powołała się na przesłankę o której mowa w 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazała, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne zawarte w pytaniach:

- od jakiej daty może rozpocząć bieg terminu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesylu w świetle faktu, iż konstrukcja służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesylu powstała na podstawie trzech orzeczeń Sądu Najwyższego: uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r. (sygn. akt III CZP 89/08), uchwały Sądu Najwyższego z dnia

30 sierpnia 1991 r. (sygn. akt III CZP 73/91) oraz uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r. (sygn. akt III CZP 79/02)?

- czy przed wprowadzeniem do systemu prawnego, na podstawie wskazanych orzeczeń Sądu Najwyższego normy prawnej statuującej powstanie nowych ograniczonych praw rzeczowych tj. służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu w zakresie drogi dojazdowej do słupa energetycznego tj. przed dniem 30 sierpnia 1991 r. oraz służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu w zakresie rzutu przewodów linii energetycznej tj. przed dniem 17 stycznia 2003 r. dopuszczalne było rozpoczęcie biegu terminu zasiedzenia ogólnie rozumianego prawa służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 28 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała występowania w sprawie przesłanki z 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienia prawne nie mają waloru nowości. Problematyka dopuszczalności nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu (art. 305¹-

305⁴ k.c.) była już wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2005 r., II CK 489/04, niepubl., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2006 r., II CSK 119/06, niepubl., z dnia 13 października 2011 r., V CSK 502/10, niepubl., z dnia 9 lutego 2012 r., III CZP 93/11, niepubl., z dnia 23 stycznia 2013 r., I CSK 256/12, niepubl. I z dnia 6 lutego 2013 r., V CSK 129/12, niepubl.; z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 468/14, niepubl.; z dnia 12 lutego 2015 r., IV CSK 280/14, niepubl.). Skarżąca nie przedstawiła nowych argumentów uzasadniających potrzebę zajęcia stanowiska przez w tej kwestii przez Sąd Najwyższy po raz kolejny.

Z tych względów uznając, że nie zostały spełnione przesłanki przejęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowił jak wyżej.